

Bediüzzaman'da medeniyet inşası: Bir dinler tarihi perspektifi

Mustafa Alıcı

Prof. Dr. Erzincan Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı Dinler Tarihi Öğretim Üyesi

Özet

Bu tebliğimizde Bediüzzaman'da "insanlığın hizmetkarı medeniyet inşasını" onun "medeniyet" fikri çerçevesinde "Batı medeniyeti" ve "Asya Güneşi" veya "Asya'nın gür sesi" adını verdiği "İslam Medeniyeti" hakkındaki görüşlerini Dinler Tarihinin tarihsel fenomenolojik yaklaşımıyla sağlamasını yaparak değerlendirmeye çalışacağız. Buradaki hedefimiz, onun muradı olan medeniyetin fitrata uygun ve insanlığa faydası olan mehasinlerinden hareketle hem Müslümanlar olarak bize hem de bu medeniyet yoluyla insanlığa fayda sağlayacak İslam medeniyetinin objektif yönlerini açığa çıkarmaktır.

Anahtar Kelimeler

Batı medeniyeti, İslam medeniyeti, aydınlanmacı felsefe, din, dinler tarihi

Bediüzzaman'da "Medeniyet Tanımı" ve "Medeniyet- Din İlişkisi"

Modern anlamda medeniyet -din ilişkisini ele alan ilk bilim antropoloji olmuştur. İngiliz Edward Brunett Tylor (1832- 1917)'un çizgisindeki evrimci antropolojiye göre kültür ile özdeş görülen medeniyet, "bir cemiyetin üyesi olarak insan tarafından kazanılmış bilgi, inanç, sanat, ahlak, kanun, adet- gelenek ve diğer kabiliyet ve alışkanlıklar gibi karmaşık bütünlük oluşturan unsurlar toplamıdır".¹ Bir başka ifadeyle antropolojiye göre me-

1. Tylor, *Primitive Culture, Primitive Culture; Researches into the Development of Mythology, Philosophy, Religion, Art, and Custom*, Londra 1881, c. I, I.

Bediüzzaman,
medeniyet ile din
arasındaki yakın
ve sıcak ilişkide
vurgu yapar. O,
tarihin dönüm
noktalarının
inkılapçı
yapıcıları olan
peygamberlerin,
medeniyetin de
öncüleri olduğunu
belirtir.

deniyet, eğitilmiş ve işlenmiş hayatın içeriğini oluşturan dini de kapsayan tüm beşeri kazanımların toplamıdır.² Dahası Tylor için kültür, doğrusal bir çizgide gelişen ve biyolojik evrimle mukayese edilebilir bir süreci de ifade eder. Böylelikle kültür alanı olarak antropoloji, uzun safhalar içinde fiziksel değişimlerden çok zihinsel değişiklikleri ele alır.³ Zira Tylor'a göre medeniyet, kelimeler dizisi halindeki fikirlerin değiş tokuş gücüne dayanan iletilbilir bir beşer zekası olup⁴ lineer bir süreç olarak anlaşılan insanlık tarihi, evrilerek gelişen bir ilerlemeler tarihidir⁵.

Halbuki Bediüzzaman, medeniyet ile din arasındaki yakın ve sıcak ilişkiye vurgu yapar. O, tarihin dönüm noktalarının inkılapçı yapıcıları olan peygamberlerin, medeniyetin de öncüleri olduğunu belirtir. Zira ona göre peygamberler bu gücü doğrudan vahiyden almaktadırlar.⁶ Dahası Bediüzzaman, medeniyetin, insanlığın ortak zihinsel eylemi olduğunu farkındadır. Bunu sadece insanın melekeleriyle hareket ettiğini söyleyen ve biyolojik ve kültürel açıdan işleyen evrimci görüşe bağlayan Tylorcu antropolojinin⁷ aksine Bediüzzaman, medeniyeti "hasenatı seyyiatına galebeti" ölçüsünde değerlendirmekte ve medeniyetin çıkış noktalarını sırasıyla "Telahuk-i efkar (fikirlerin biraraya gelip birleşmesi demek olup Hegelci diyalektik felsefenin savunduğu tesadümün zıddıdır)", "Semavi Şerayı" (her devirde peygamberlere verilen ulvi Şeriatler) ve "Hacat-ı Zaruriye (insanın zaruri ihtiyaçları)" şeklindeki mehasinler⁸ olarak belirlemektedir. Buradan rahatlıkla anlıyoruz ki medeniyet beşeri bir ürün değil ilahi katkıları büyük olan bir olgudur. Bir başka ifadeyle medeniyet, her evrimci politeist çizgiye girdikçe inkılapçı karakterdeki peygamberlerin müdahalesiyle fitrat çizgisine çekilmektedir.

Fenomenolojik tarihsel mukayese yaklaşımına sahip Dinler Tarihi, açısından dinin kendi somut tarihsel formuyla bilinmesi normaldir. Bediüzzaman'ın işaret ettiği gibi zaruri ihtiyaçlardan doğan özgürlük, sanat, düşünce, sosyal yapı, ekonomik yapı ve politika gibi diğer öğelerle beraber oluşturur. Ona göre bu farklı medeniyet formları, birbirlerinden soyutlanmış değil aksine içi içe geçmiş ve birbirine bağımlı unsurlardır. Böylelikle medeniyet/din, tam bir organik yapı olarak hem dipdiri hem de hayati bir organizma olarak karşımızda durmaktadır. Bu yüzden medeniyetin, bu hayatta tek bir unsuru bile yalın kalmadan işlemesi gereken dairesel bir gücü bulunur. Bundan dolayı, birini diğerinden soyutlayarak onun bir parçasını anlamlandırmak mümkün değildir. Dolayısıyla bir halkın tarihi, sanatı, şiiri hatta dünya görüşü bilinmezse o halkın dini tam olarak anlamlandırılmaz. Yine bunun tam tersi olarak eğer bir halkın dini anlaşılmaz ise o halkın hayatı, medeniyeti ve tarihi tam olarak anlaşılmaz. Zaten Dinler Tarihine göre dini ihmal eden veya hiçe sayan bir medeniyet ve kültür; sakat, yetersiz

2. Marett, Tylor, Londra 1936, 25.

3. Marett, 19.

4. Marett, 49.

5. Tylor, *Researches into the Early History of Mankind and the Development of Civilization*, Londra 1968, 374.

6. Said Nursi, *Sözler*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, 627.

7. Tylor'un evrimci ilerleme fikrinde iki boyut göze çarpar; bağımsız kültürel içatlar ve dışarıdan alınan etkiler veya ödünçler. Bu iki ilerleme süreci ona göre beraber çalışır. Dahası modern psikoloji bile tüm insanlardaki ortak bir zihinsel ilerleme sürecine işaret eder. Bu bakımdan kültürün bir halktan ötekine aktarımı, insanları birbirine yeknesaklık olarak bağlayan zihinsel bir bağ ima eder ve onları başıboş haldeki diğer canlı türlerinden ayırır. Daha geniş bilgi için Mustafa Alıcı, *Evrimsel Politeizm Devrimci Monoteizm*, İstanbul 2013, 116- 121.

8. Said Nursi, *Hutbe-i Şamiye*, Yeni Asya Yayınları, İstanbul 2009, 366.

ve değerlerden yoksun bir kültürdür.⁹ Zira insanın sanat, bilim ve felsefe kadar kendi dininin de sürekli yenileyici ve inşa edicisi olduğu ve “hayatın pozitif bir faktörü” olduğu açıktır.¹⁰

Yine Bediüzzaman’ın tüm insanlığın ortak kazanımı, “umum malı” olarak kabul ettiği medeniyet konusunda Dinler Tarihi, din ve medeniyetin birbirlerine hizmet etmesini savunur. Bu yönde dinin gerçek kimliğini korumak için dinî- tarihsel kültürel bakış şarttır. Söz gelişi din olgusunu dışlayıcı, dogmatik ve fanatik tavırlardan kurtarıp onun gerçek ruhuna ve hakiki tanımına yeniden dönmesini sağlayan temel faktör medeniyet fikridir.¹¹ Böylece medeniyetin temel mehasinleri heterojen ama birbirleriyle çelişik olmayan unsurlardır. Bu mehasinler, uyum içinde beraber yaşayarak kendilerine ait idealler olan “batini bir dinî hayat” ve “tarihsel dinî bir vicdana” dönüşmeyi başarabilirler.¹² Nitekim çağdaş Dinler Tarihinin işaret ettiği bu tarihsel fenomenolojik duruma Bediüzzaman seneler öncesinden şöyle işaret etmişti; “Fakat hakiki medeniyet, nev-i insanın terakki ve tekemmülüne ve mahiyet-i neviyesinin kuvveden fiile çıkmasına hizmet ettiğinden, bu nokta-i nazardan, medeniyeti istemek insanıyeti istemektir”.¹³

Ayrıca Bediüzzaman, tarihin dönüm noktalarındaki insanlığı şekillendiren medeniyetin öncülerinin peygamberler olduğunu onların da vahye muhatap olduklarını açıklarken¹⁴ Dinler Tarihi ile aynı çizgidedir. Çünkü Dinler Tarihi, peygamberlerin başlangıçta politeist bir ortamda bir büyük şahsiyet ve bitip tükenmez enerjiye sahip olarak inkılapçı bir başkaldırıyla, kendi milletinin sosyal hayatına oldukça tenkitçi davranarak yeni bir dünyanın kuruluş müjdesiyle yeni bir mesaj getirdiğini açıklar.¹⁵ Peygamberler, tutku dolu bir ruh ve kararlı bir karakterle eşsiz bir ilah fikrini her devirde ortak bir çabayla yaymak isterler.¹⁶ Bu olağanüstü karizmaya sahip din kurucusu (peygamber), aynı zamanda yeni getirdiği sözün en önemli “mezatçısı” rolüne girerek yorulmadan çarşı pazar dolaşır. O ve en yakın çevresi, bu mesajın “ilk kurbanları” olarak öne çıkar. Zerdüşt’ün zor işkencelerden geçmesi, Hz Muhammed’in hicreti, İsa Mesih’in haça gerilmek istenmesi bu çileli kurban oluşun önemli kanıtlarıdır.¹⁷

Böylece Dinler Tarihine göre peygamberler, ilahların çokluğunu ret, inkar ve terk edip yeni bir solukla ve ıslahatçı bir anlayışla “medeniyet inşa etmeye katkı sağlayıp tarihi şekillendirmektedirler”. Dahası peygamberler, tarihsel monoteizmin devrimciliğini doğal (fitri), tek yönde, düzenli ve hemen hemen zorunlu, olağanüstülüğünden kaynaklandığı için bir illeti olmayan, dramatik, gönüllülük esasına dayalı ve dar bir çevrede başlayan bir yaklaşımla başarırlar.¹⁸

Bediüzzaman,
tarihin dönümü
noktalarındaki
insanlığı
şekillendiren
medeniyetin
öncülerinin
peygamberler
olduğunu onların
da vahye muhatap
olduklarını
açıklarke Dinler
Tarihi ile aynı
çizgidedir.

9. Pettazzoni, “Religione e Cultura”, 169- 170; P. Pisi, “Storicismo e fenomenologia nel pensiero di R. Pettazzoni”, SMSR, 56 (1990), 245- 277.

10. Alici, 337.

11. Pettazzoni, “Religione e Cultura”, 171-172.

12. Pettazzoni, “Religione e Cultura”, 172.

13. Said Nursi, *Sünubât*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul 1995, 56.

14. Said Nursi, *Sözler*, 627.

15. Pettazzoni, *The All-Knowing God*, Londra 1957, 2.

16. Pettazzoni, “La Formazione del monoteismo”, 45.

17. Pettazzoni, *Mitologia e Monoteismo- A Cura di Alcuni Studenti*, Roma 1952, 119.

18. Pettazzoni, 43 -44.

Bediüzzaman,

Batı medeniye-

tinin olumlu

yönüne işaret

ederken onun

teknik ve faydacı

tarafını teşkil eden

ve hayatımızı ko-

laylaştıran maddi

unsurlarını kabul

etmektedir.

Bediüzzaman'a Göre Batı Medeniyetinin İki Yüzü

Aslında Batılılaşarak çağdaşlaşmaya karşı çıkan Bediüzzaman, her türlü zorlamalı modernleştirmeye karşı çıkmakta ve bu noktada kendi çağdaşı olan İslamcı Osmanlı aydınları gibi düşünerek Batı medeniyetini körü körüne almanın bir felaket olacağını açıklamaktadır. O dönemde "Batı bütündür" diyen ile "Batı'nın hiçbir şeyini almamaya inat edenlerin" tam orta noktasında bulunanlardan¹⁹ biri de Bediüzzaman'dır. Bediüzzaman, Avrupa'yı değerlendirirken iki boyutuyla onu açıklar;

a. Tevhit eksenli etkiler (Yahudilik- Hıristiyanlık ve özellikle Endülüs ve Sicilya İslam mirasıyla gelişen İslamiyet'in olumlu etkisi): Batı Medeniyetinin, insanların sosyal hayata faydası dokunan sanat, adalet ve hakkaniyetleri geliştiren yönü olumludur. Ona göre bu alanı eleştirel açıdan değerlendirmeye ve hitap etmeye gerek yoktur.

b. Ona göre Avrupa medeniyetinin ikinci kısmı, bozulmuş Avrupa diye isimlendirilmesi mümkün olan ve daha çok aslında Aydınlanmacı felsefenin etkisiyle ortaya çıkan natüralist felsefi akımların marifetiyle gelişen ve insanlığı sefahate ve sapkınlığa götüren yönüdür.

Netice Avrupa'nın birinci yüzü konusunda Bediüzzaman, Batı medeniyetinin olumlu yönüne işaret ederken onun teknik ve faydacı tarafını teşkil eden ve hayatımızı kolaylaştıran maddi unsurlarını kabul etmekte; bunun yanında "insan hürriyeti", "şeref ve haysiyeti" için yıkım olduğunu ilan ettiği bazı manevi unsurlarını insanı hayvanlaştırdığı için İslâm'ın reddettiğini söyleyerek alınmamasını ifade eder. Hatta ona göre bedavette bir adam dört şeye muhtaç iken, Batı medeniyeti onu yüz şeye muhtaç ve fakir etmiştir.²⁰

Bediüzzaman'ın işaret ettiği bu iki boyuta çağdaş Dinler Tarihi ısrarla vurgu yapmaktadır. Şöyle ki Dinler Tarihi'ne göre tarih boyunca medeniyet konusunda iki önemli tavır göze çarpmıştır; din olgusunu medeniyet tanımı içinde yok eden antropolojik yaklaşımlar ve din ile medeniyeti birbiriyle yakın ilişki ve yakınlaşma içinde gören dinamik anlayış.

Bediüzzaman'ın zikrettiği birinci tavır, medeniyet ile özgürlükçü gerçek din arasındaki fenomenolojik ilişkiye vurgu yapan bir anlayıştır. Dinler Tarihine göre tarih boyunca din, medeniyetin bir çehresini, sanat, düşünce, sosyal yapı, ekonomik yapı ve politika gibi diğer öğelerle beraber oluşturur. Buna göre insanlığa ait farklı medeniyet formları, birbirlerinden soyutlanmış değil aksine içi içe geçmiş ve birbirine bağımlı, birbirleriyle dayanışma içinde olan ve birlikte hareket eden unsurlardır. Böylelikle medeniyet/din, tam bir organik yapı olarak hem dipdiri hem de hayati bir organizma olarak insanlığa hizmet eder. Bu yüzden medeniyetin, bu hayatta tek bir unsuru bile yalın kalmadan işlemesi gereken dairesel bir gücü bulunur. Bundan dolayı, birini diğerinden soyutlayarak onun bir parçasını anlamlandırmak mümkün değildir. Dolayısıyla bir halkın tarihi, sanatı, şiiri hatta dünya görüşü bilinmezse o halkın dini tam olarak anlamlandırılmaz. Yine bunun tam tersi olarak eğer bir halkın dini anlaşılmaz ise o halkın hayatı,

19. Celalettin Vatandaş, "Kapsam ve Yöntem Açısından Türk Modernleşmesi", *Dünden Bugüne Türkiye'nin Toplumsal Yapısı*, Bursa 2002, 72- 73.

20. Said Nursî, *Sözler*, Yeni Asya Neşriyat, 654.

medeniyeti ve tarihi tam olarak anlaşılamaz. Bu yüzden son tahlilde dini ihmal eden veya hiç sayan bir kültür, sakat, yetersiz ve değerlerden yoksun bir kültürdür.²¹ Bunun yerine Dinler Tarihi, insanın sanat, bilim ve felsefe kadar kendi dininin de sürekli yenileyici ve inşa edicisi olduğunu iddia ederken aynı zamanda medeniyetin "hayatın pozitif bir faktörü" olduğunu kabul etmektedir.²²

İkinci tavır olarak; yani Bediüzzaman'ın Avrupa'nın ikinci yüzünde gördüğü tabiatçı felsefenin beşeriyeti birleşmeye değil zulme, sefahate ve dalaletle sevkettiğine²³ işaret etmesine gelince; bu tavır Aydınlanmacı, tabiatçı, pozitivist evrimci bir bakışla bilim çağında dinin artık sona erdiğini, özgür düşünce ve teknik ilerlemelerin çağının geldiğini savunur.²⁴

XVII. asrın son çeyreğinden itibaren tabiatçı felsefelerin kaynağı olan Batı Aydınlanması ortaya çıkar. Batı aydınlanması "doğal felsefe" adını verdiği bir anlayış geliştirmiştir. Bu felsefe, metafiziği bile doğal dünyayı konu edinerek arayan Rönesans'tan bir adım önde olarak doğanın kuruluşundan yani fiziki gerçekliklerden yola çıkarak onu büyük bir başarıyla bilme durumuna gelen insan zihnine dönüş yapmayı ve zihnin donanımlarıyla ilgili felsefi açıklamalar yapmayı bilginin salt matematiksel unsurlardan ziyade duyuşsal bileşenlerine yoğunlaştı. Böylece Rönesansın etkisiyle dini dışlayarak akılcılığa ve teolojiler olmadan metafiziğe yönelen bilgi dünyası, aydınlanma ile beraber bilgiye dayalı kurumlara ve deneyci antropolojilere kaymıştır.²⁵ Sonuçta diyebiliriz ki tabiatçı felsefeler, ilke olarak Tanrı'ya imanı reddetmese de tarihsel pagan dinlerin dogmatik vahiy dinlerinin karşısında olduğunu fark eder.²⁶

Bediüzzaman'ın ifadesiyle "sefahet ve dalalet ile bozulmuş ve İsevi dininden uzaklaşmış Avrupa"²⁷ medeniyetinin deist ve tabiatçı filozoflarının ortak görüşü şuydu; Tanrı alemi yaratmış ve onu kendi tabii kurallarına bırakmış ama insanlar arasında muameleleri kontrol eden bir ahlaki kanunlar dizisi ile eylemlerinin sonuçlarının verileceği bir ahiret onlara vaat etmişti. Onlara göre tabiatdaki inanç, en saf haldeki din olup vahyedilmiş herhangi bir dinden daha yüksek ve insanın bizzat kendi yetenekleriyle bile bilinebilen entelektüel bir dindir. Bu anlayışlarıyla tabiatçı felsefeler, insanlık için en iyi umudun ilk şekliyle dinin saf haline dönüş ve barış ve esenlik içinde evrensel kardeşlik ortamında tüm dinlere mensup insanların yaşamasının sağlanması olduğunu savunmuştur. Dolayısıyla tabiatçı din anlayışı, natürizmi; yani tabiata tapınmayı çağırırsa da aslında daima bu anlamda kullanılmamıştır. Özellikle aydınlanmacı düşünürlerce tanımlandırıldığı üzere dinin fitri boyutunu (yani insan olmanın temellerinde mevcut olan inancı) ifade eder. Tabiatçılık, vahiy dini veya vahyedilmiş kurulu din terimine karşıdır. Deistler bu dinlerin doğüstü bir alemden hakikatler ihtiva ettiklerini ve insanın doğasının normal özelliklerinden gelen bir inanç olmadıklarını iddia ederler.²⁸

Batı aydınlanması
"doğal felsefe"
adını verdiği
bir anlayış
geliştirmiştir.

21. Pettazzoni, "Religione e Cultura", 169- 170; P. Pisi, "Storicismo e fenomenologia nel pensiero di R. Pettazzoni", SMSR, 56 (1990), 245- 277.

22. Pettazzoni, "Gli Ultimi Appunti", Religione e Società, ed. Mario Gandini, Bologna 1966, 122.

23. Said Nursi, Sözler, 442.

24. Pettazzoni, "Religione e cultura", Religione e Società, ed. Mario Gandini, Bologna 1966, 169.

25. Ahmet Cevizci, Felsefe Tarihi- Thales'den Boudrillard'a, İstanbul 2009, 569- 570.

26. Gökberk, 109.

27. Said Nursi, Sözler, 442.

28. Strenski, 10- 12.

Bediüzzaman,
Avrupa'nın
ikinci yüzünü
anlatırken
insanlara yalancı
cennet içinde
cehennemi bir
azap yaşatan Batı
Medeniyetinin³⁰
ilahi dinleri tam
dinlemediğini,
insanları
fakirleştirip
ihtiyaçlarını
artırdığını
ve ekonomik
ve kanaat
prensiplerini alt
üst ettiğini, israfa,
hırsa ve cimriliğe
yol açtığını
savunur.

Son olarak Bediüzzaman, Batı medeniyetinin olumlu yönüne işaret ederken onun teknik ve faydacı tarafını teşkil eden ve hayatımızı kolaylaştıran maddi unsurlarını kabul etmekte; bunun yanında insanı hayvanlaştıran bazı manevi unsurlarını İslâm'ın reddettiğini söyleyerek alınmamasını ifade eder. Hatta ona göre bedeviyette bir adam dört şeye muhtaç iken, Batı medeniyeti onu yüz şeye muhtaç ve fakir etmiştir.²⁹

Bediüzzaman, Avrupa'nın ikinci yüzünü anlatırken insanlara yalancı cennet içinde cehennemi bir azap yaşatan Batı Medeniyetinin³⁰ ilahi dinleri tam dinlemediğini, insanları fakirleştirip ihtiyaçlarını artırdığını ve ekonomik ve kanaat prensiplerini alt üst ettiğini, israfa, hırsa ve cimriliğe yol açtığını savunur.³¹

Sonuçta ona göre bu medeniyeti reddetmesinin sebebini onda bulunan beş önemli olumsuz unsura işaret ederek açıklar; bunlar sırasıyla:

a. Temel hareket ve dayanak noktası olarak gücü öne çıkarması; Bediüzzaman'a göre bu tecavüz eylemi olarak anlaşılabilir.

b. Hedefi pragmatik gayelerdir.

c. Batı medeniyeti hayata diyalektik (cidal) açıdan bakar; insanları birbirine kırdıran bir yaklaşıma sahiptir.

d. Kitleri birbirine tutan temel faktör, bu medeniyette olumsuz anlamlara çekilmesi ve su- i istimal edilmesi kolay olan unsuriyet (katı ulusalcılık) anlayışıdır. Bu yaklaşımın ise gayet açık olarak ona göre çatışmalara ve şiddetli kavgalara (tesadüme) yola açacağı kesindir.

e. Bu medeniyetin en cezbedici tarafı, insanın zayıf noktasını teşkil eden heva ve hevesine yönelik geliştirdiği kolaylaştırıcı ve tatmin edici unsurlarıdır. Ona göre bu unsurlar aslında insanı, meleklik mertebesinde köpeklik seviyesine düşürmektedir. Bu seviye insanın maneviyatını ortadan kaldırmaktadır. O, fenomenolojik bir anlayışla bu durumu şöyle izah eder; (eğer içi dışa çevrilse) "görüngü /fenomen olarak" birer medeni olan" insanlar aslında (essence olarak) kurt, ayı, yılan, domuz, maymun gibi hayvanların davranışlarını icra etmektedirler.³²

Bediüzzaman'da Batı Medeniyeti ile İslam Medeniyetinin Fenomenolojik Mukayesesi

Bu bağlamda Bediüzzaman, sefih Batı Medeniyetinin panzehiri olarak Kuran Medeniyetini öne çıkarır ve bu medeniyetin temel esaslarını kıyasla şöyle sıralar. Ona göre İslam şariatının içerdiği ve emrettiği medeniyet, günümüzdeki Batı medeniyetinin gerileyip soğumasından sonra gelişecektir. Kuran medeniyeti, Batı medeniyetinin ortaya çıkardığı olumsuzluklar yerine daima yapıcı, dinamik ve olumlu prensiplere sahiptir. Bediüzzaman Kuran medeniyetinin dayanak noktalarını şöyle açıklar: "Kuvvete bedel haktır ki, şe'ni adalet ve tevazündür. Hedef de, menfaat yerine fazilettir ki, şe'ni muhabbet ve teca-züptür (kendine çekmektir). Cihetü'l-vahdet (birlik ciheti) de unsuriyet (ırk-

29. Said Nursî, *Sözler*, Yeni Asya Neşriyat, 654.1

30. Said Nursî, *Sözler*, Yeni Asya Neşriyat, 442-443.

31. Said Nursî, *Hutbe-i Şamiye*, 41- 43.

32. Said Nursî, *Tarihçe-i Hayat- İlk Hayatı*, 118.

çılık) ve milliyet yerine, rabita-i dinî, vatanî, sınıfdır ki, şe'ni samimî uhuvvet (kardeşlik) ve müsalemet (barış) ve haricin tecavüzüne karşı yalnız tedâfüdür (savunmadır). Hayatta düsturu, cidal (mücadele) yerine düstur-ı teavündür (yardımlaşmadır) ki, şe'ni ittihad (destekleme) ve tesanüttür (dayanışmadır). Hevâ (hevesler) yerine hüdadır (hidayet yoludur) ki, şe'ni insaniyeten terakkî ve ruhen tekâmüldür. Hevâyı tahdit eder (sınırlar); nefsin hevesat-ı süfliyesinin teshiline (kolaylaştırılmasına) bedel, ruhun hissiyat-ı ulviyesini tatmin eder.”³³

Bu noktada Çağdaş Dinler Tarihinin Batı ve Batı Medeniyetini eleştirisi Bediüzzaman'ın listelediğiyle aynıdır. Modern Batı medeniyeti, kendi gelişim çizgisinde en son dönemde geliştirdiği, özel olarak da Batı dünyasının Aydınlanma sonrasında kazandığı kültürel değer ve sosyal ilişkilerin özümsemesiyle ortaya çıkan hayat görüşü olarak tanımlanmaktadır. Modernizm gibi Batı medeniyetine ait temel akımlar ise genel olarak hümanizm, sekülerizm ve demokrasi üzerine kurulu olan ve hakimiyetin insana ait oluşunu iddia eden ve kurtuluşu dinî geleneklerde değil bilimsel icatlarla arayan antropoloji merkezli anlayışı yansıtır. ³⁴

Batı kaynaklı modern akımların tarihi çıkış köklerinden biri de dinin eleştirilmesidir. Hatta XIX. yüzyılda Batı'daki bilimsel ve felsefi yaklaşımlara göre, dinler sadece sosyo-kültürel ve teknolojik gelişmeleri engelleyici değil aynı zamanda insanlık için tehlikelidirler. ³⁵

Modern Batı Medeniyetinin dine muhalif olan ve onu dışlayan tavrı da gözlerden kaçmaz. Modern Batı'nın din olgusuna ve dinî geleneklere yönelik olumsuz bakışı, aslında aydınlanmadan itibaren modern akımlar, dinin ve özellikle tüm kurumlarıyla geleneğin eleştirilmesine dayanmasından hareket ederler. Bundan dolayı Batı'nın bizzat kendisinin, dini ve kurumlarını ilerlemeye mani görmesi, onu kendi yörüngesinde işleyişinin en büyük engel sayması, dinin ferdî düşünce özgürlüğünü ve tartışma hakkını engellediğini, totaliter ve teokratik bir zihniyeti kamçıladığını ve tek tip insan ve tek tip toplum modeli oluşturduğunu ileri sürmesi onun dine karşı önemli olumsuz bakış açılarıdır. Bunun yanında Batı modern akımlarının hayatın daima rasyonel unsurlarını ön plana çıkarmak isteyişi ve metafizik alanı dışlayarak fizik aleme vurgu yapmak istemesi, tüm dinleri bazen pozitivist bir yaklaşım altında bazen ortak bir din altında toplamak istemesi, dinin temellerini sarsacak kadar önemli değiştirici unsurlardır. Dahası modern akımlar, dinin kurumlarına alternatif olmak üzere, ondan daha anlamlı ve karizmatik bir yapı kuracağını vaat etmesi, dünya ile din alanlarının ayrı oluşunu vurgulayarak dini dünya hayatında doldurduğu alanlardan çekilmeye zorlaması ve onun yerine akıl, bilim ve teknik gibi çağa ait yenilikler ikame etmek istemesi ona alternatif olmaya çalışacağını göstermektedir. Hatta Dinler Tarihine göre batı insanı sahip olduğu anlayış sebebiyle, seküler, agnostik (bir nevi dinsizlik olan Tanrı hakkında bilinemecilik) rasyonalist, insancıl, pasifize olmuş, alabildiğine açık fikirli ve özgürlüğüne düşkün ama kolaya kaçan huzursuz ve mutsuz kimsedir. ³⁶

*Batı medeniyetine
ait temel akımlar
ise genel olarak
hümanizm,
sekülerizm ve
demokrasi üzerine
kurulu olan ve
hakimiyetin
insana ait
oluşunu iddia
eden ve kurtuluşu
dinî geleneklerde
değil bilimsel
icatlarda arayan
antropoloji
merkezli anlayışı
yansıtır.*

33. Said Nursî, *Hutbe-i Şamiye- Hakikat Çekirdekleri*, 128.

34. Mustafa Alıcı, *"Dinler Tarihinin Çağdaş Problemleri"*, *İslami İlimlerde Usul Meselesi- II*, İstanbul 2007, 156.

35. Mircea Eliade, *Dinin Anlam ve Sosyal Fonksiyonu*, çev. Mehmet Aydın, Konya 1995, 50.

36. Catherine Bell, *"Modernism and Postmodernism in the Study of Religion"*, *Religious Studies Review*, say. 22. (1996), 179-180; Donald Wiebe, "Modernizm", *Guide to the Study of Religion*, ed. Willi Braun- Russell T. McCutcheon, London-New York 2000, 354.

Bediüzzaman,
Emirdağ Lahikası
adlı eserinde,
kökleri semavi
düsturlara
dayanmasına ve
meydana getirdiği
harikaların
nimet-i Rabbani
olmasına rağmen
çağdaş Batı
Medeniyetinin
eleştirisine
devam eder:
Batı medeniyeti
insanı tembelliğe,
heveslerine
meylettirir.

Bedüzzaman, Çağdaş Dinler Tarihinin varmış olduğu bu sonuçlara sene-ler önce şöyle işaret etmektedir. Söz gelişi Bediüzzaman, Batı Medeniyetinin sahip olduğu olumlu yönleri Rabbani birer nimet olarak görür. Ancak onun müntesiplerini ilahi nimetleri hakkıyla eda edemeyen Karun'a benzetir. Ona göre Batı medeniyetinin maddi ve manevi unsurları arasındaki uyumsuzluk gözlerden kaçmaz; "Medeniyet-i hazıra-i Garbiye, semavi kanun-u esasilere muhalif olarak hareket ettiği için seyyiatı hasenatına, hataları, zararları faide-lerine racih geldi. Medeniyetteki maksud-u hakiki olan istirahat-i umumiye ve saadet-i hayat-ı dünyeviye bozuldu. İktisat ve kanaat yerine, israf ve sefa-het; ve sa'y ve hizmet yerine, tembellik ve istirahat meyl-i galebe çaldığından biçare beşeri hem gayet fakir, ham gayet tembel eyledi".³⁸

Bediüzzaman, Emirdağ Lahikası adlı eserinde, kökleri semavi düsturla-ra dayanmasına ve meydana getirdiği harikaların nimet-i Rabbani olmasına rağmen çağdaş Batı Medeniyetinin eleştirisine devam eder: Batı medeniyeti insanı tembelliğe, heveslerine meylettirir. Yine Batı Medeniyeti ona göre insanın sa'y şevkini kırıyor. Ve kanaatsizlik ve iktisatsızlık yoluyla sefahete, israfa, zulme, harama sevk ediyor.radio büyük bir nimet iken, maslahat-ı beşeriyeye sarf edilmekle bir mânevî şükür iktiza ettiği halde, beşte dördü hevesata, lüzumsuz, mâlâyânî şeylere sarf edildiğinden, tembelliğe, radio dinlemekle heveslenmeye sevk edip sa'yin şevkini kırıyor. Vazife-i hakikiyesini bırakıyor. Elhasıl: Medeniyet-i garbiye-i hâzıra, semavî dinleri tam dinlemediği için, beşeri hem fakir edip ihtiyacatı ziyadeleştirmiş. İkti-sat ve kanaat esasını bozup israf ve hırs ve tamahı ziyadeleştirmeye, zulüm ve harama yol açmış. Hevesata, sefahete sevk edip ömrünü faydasız zayi ediyor. Hem o muhtaç ve tembelleşmiş beşeri, hasta etmiş. Su-i istimal ve israfatla yüz nevi hastalığın sirayetine, intişarına vesile olmuş. Hem üç şid-detli ihtiyaç ve meyl-i sefahet ve ölümü her vakit hatıra getiren kesretli hastalıklar ve dinsizlik cereyanlarının o medeniyetin içlerine yayılmasıyla intibaha gelip uyanmış beşerin gözü önünde ölümü idam-ı ebedî suretinde gösterip her vakit beşeri tehdit ediyor, bir nevi cehennem azâbı veriyor...

Bediüzzaman'da İslam Medeniyeti İnşasının Temel Kodları

Yine Bediüzzaman, Avrupa karşısında gerilemiş olan İslam toplumun-daki hastalıkları şu şekilde sıralar;

Ecnebiler, Avrupalılar terakkîde istikbale uçmalarıyla beraber, bizi maddî cihette kurûn-u vustada durduran ve tevkîf eden altı tane hastalıktır:

1. Ye'sin (ümitsizliğin) içimizde hayat bulup dirilmesi.
2. Sıdkın hayat-ı içtimaiye-i siyasiyede ölmesi.
3. Adavete muhabbet.
4. Ehl-i imanı birbirine bağlayan nûranî rabitaları bilmemek.
5. Çeşit çeşit sarî hastalıklar gibi intişar eden istibdat.

37. Said Nursî, *Kastamonu Lahikası*, 17.

38. Said Nursî, *Hutbe-i Şamiye- İkinci Zeylin İkinci Kısım*, 155.

39. Said Nursî, *Hutbe-i Şamiye- Arabi Hutbe-i Şamiye Eserinin Tercümesi*, 53- 66.

Bediüzzaman'a göre Batı medeniyeti geçmişten günümüze kadar hala ayakta duruyorsa vahye dayalı İslam medeniyetinin ona verdiği bu güçlü destekler sebebiyle sürekli kendini tecdid etmesinden dolayıdır.

6. Menfaat-i şahsiyesine himmeti hasretmek.
Ona göre bu altı hastalığın Kur'an-ı Kerim'e dayalı ilacı vardır;
 1. "El-emel," yani rahmet-i İlahiyeden kuvvetli ümit beslemek
 2. Kötümserliği bırakmak. Geleceğin yalnızca ve yalnızca İslam'ın olaçağını bilmek.
 3. İslam'ın zirve esası ve hayati prensibi olan sıdk ve doğruluğa yapışmak
 4. Müslümanlar arasında Muhabbete muhabbetle karşılık vermek; insanlar arasında muhabbeti yaygınlaştırmak. Müslümanlar arasındaki bağı güçlendiren en etkili faktör bu muhabbettir.
 5. Müslümanların hem maddi hem manevi hem sözlü hem de fiili olarak birbirlerine yardımcı olmaları ve beraber yaşayabilecek bağları oturup konuşabilmeleridir. Bir büyük fabrikanın dişlileri gibi ortak hareket edip faydalı ürünler ortaya çıkarabilmeleridir. İslam'ın ittihad fikrinin temellerinden biri Bediüzzaman'a göre budur.

6. Meşveret-i Şeriyedir; ona göre toplumsal birlik ve beraberliğin anahtarı olan mutluluğun temeli bu eylemdir. Şurayı emreden ayetin (Şura, 42/38) ışığında Müslümanlar, Batılıların yaptığı gibi diyalektik bir felsefe izleyerek fikirlerini çatıştırmadan fikirlerinin getireceği çağrışımların dayanışmasıyla hareket etmeleri (telahuk-i efkar) şarttır. Bediüzzaman'a göre Asya'nın Avrupa karşısında geri kalmasının en büyük faktörlerinden biri, meşvereti hakkıyla yerine getirmemiş olmasıdır.³⁹

Sonuçta Bediüzzaman'a göre Batı medeniyeti geçmişten günümüze kadar hala ayakta duruyorsa vahye dayalı İslam medeniyetinin ona verdiği bu güçlü destekler sebebiyle sürekli kendini tecdid etmesinden dolayıdır. Zira ona göre Batı medeniyetinin de kurtuluşunun tek çözüm yolu insanîyet-i kübra olan İslam ile karşılıklı barış ve dayanışma içinde olmasından geçer. Artık şafak vakti söken ve insanlığın üzerinde doğmaya başlayan İslam güneşinin inkişaf ve tenvir etmesini engelleyen perdelerin açılması ile bu durum kendisini gösterecektir.

Sonuç

Bediüzzaman, Batı medeniyetine karşı değildir. O Batı'nın körü körüne taklidine karşıdır. Yine o, Batılılaşmak ve Avrupalılaşmak anlamındaki her türlü şekilcilik ve kimlik değiştirmeye karşıdır. Böyle bir şekilcilik, daha çok yüzeysel ve tamamen dış görünümün önemszenmesi demektir.

Bediüzzaman için İslam, sahip olduğu önemli prensipler ile Batı zihniyle kıyaslanmayacak kadar bireysel ve sosyal hayatın içlerine köklerini salmış durumdadır. Müslümanlar bir araya gelmeyi engelleyen hastalıklardan kurtulup ittihad ederek geleceğin parlak medeniyetini kurabilirler.

Bediüzzaman bir medeniyetin başarılı sayılması için hitap ettiği insanların ekserisine huzur ve mutluluk vermesini istemektedir. Batı Medeniyeti ise hitap ettiği insanların çoğunun huzurunu kaçırmış, insanları tembelleğe ve fakirliğe sevk etmiştir.

Bediüzzaman'a göre İslam medeniyeti, aslında kendisinin olan ve Endülüs yoluyla veya tercümeler yoluyla Batı'ya emanet verdiği müsbet ilim-

leri kendi manevî potasında, kendisine özgü şekilde sentez etmenin yolunu aramalıdır. Ona göre bu bir gün bulunacak ve bu himmetin sonunda kendi çağını doğru okuyabilen bir İslâm medeniyeti doğacaktır.

Nitekim Batı medeniyeti geçmişten günümüze kadar hala ayakta duruyorsa, vahye dayalı İslam medeniyetinin ona verdiği bu güçlü destekler sebebiyle sürekli kendini tecdid etmesinden dolayıdır.



Abstract

In this paper we attempt to evaluate Bediuzzaman's views concerning Western Civilization and Islamic Civilization, which he described as "the Sun of Asia" or "the Sonorous Voice of Asia" with the historical phenomenological approach in the History of Religions. Our purpose here is to uncover the objective aspects and the beauties of Islamic Civilization which are in harmony with the human creation and which would be useful for humanity.

Key Words: Western civilization, Islamic civilization, Enlightenment philosophy, religion, history of religions

